

CAP

VERMELL

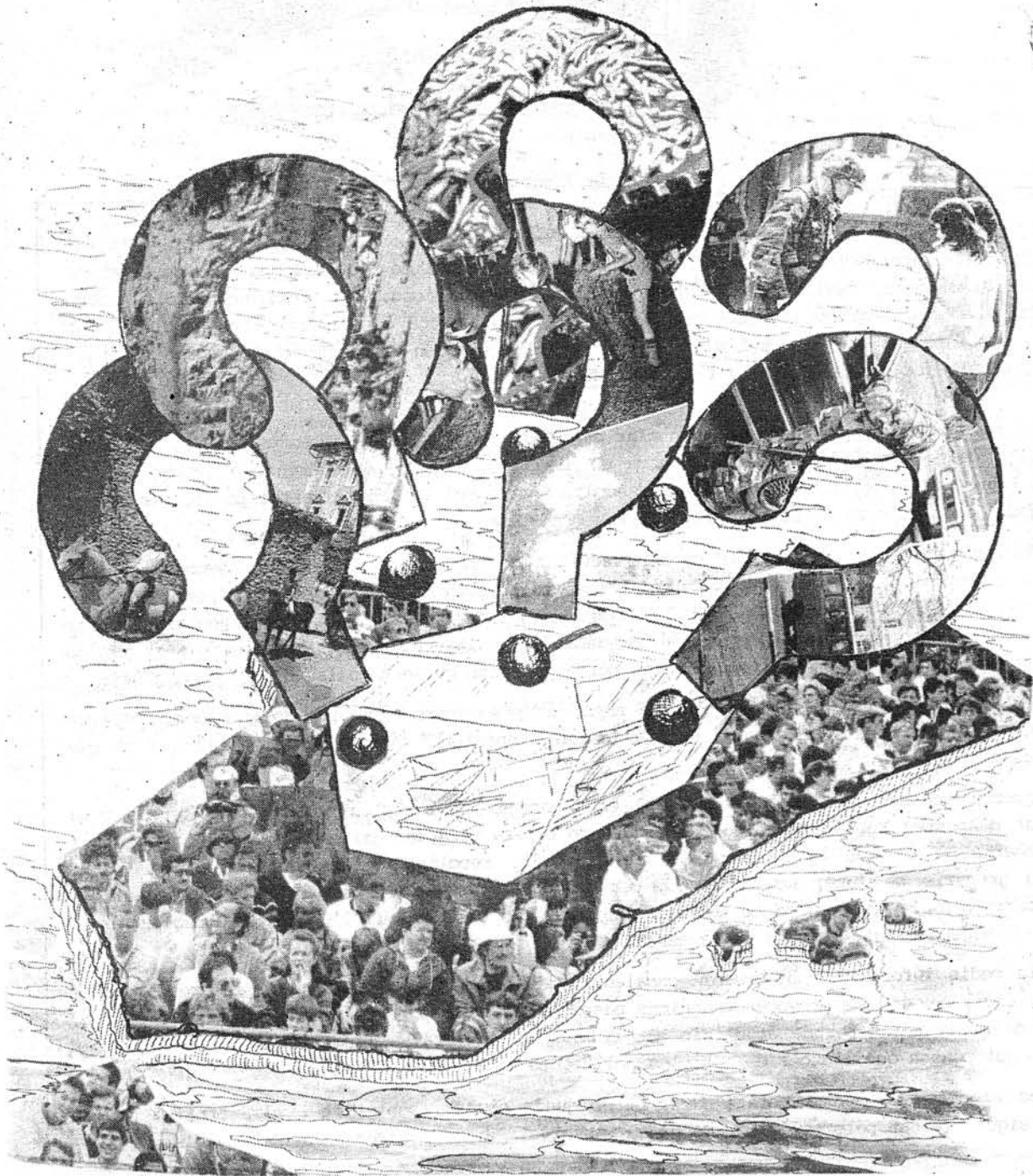
Nº 65

Capdepera-Cala Rajada

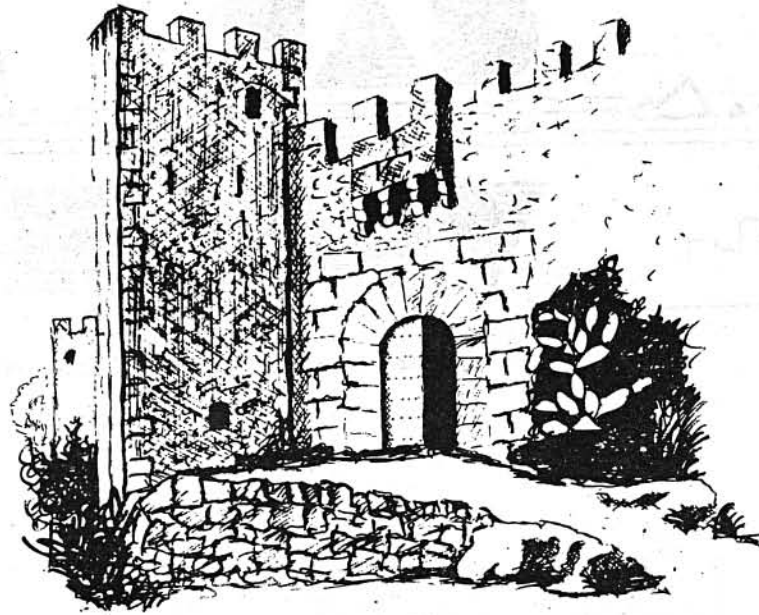
Maig 1986

1
PTA

portalet

ELECCIONS A TOPE!

I. IAGASTUME, corresponsal/ D'aquí al 22 de juny les eleccions generals acapararan l'atenció dels medis informatius, competint amb el Campionat Mundial de Football que s'ha de celebrar a Mèxic. Diàriament, revistes, periòdics, ràdios i televisions, ens oferiran notícies sobre la cursa electoral, si bé l'expectació del públic no és tanta com en anteriors edicions. Tot i així, els interessos polítics i publicitaris exigiran un gran desplegament de recursos informatius, encara que al final cansin i avorreixin l'espectador.

El favorit, en aquesta ocasió, en clar avantatge sobre els més directes rivals, és Felipe González, del PSOE, i l'interès es centra en els resultats que obtendran els altres líders, Manuel Fraga de AP, Miquel Roca de CIU/PR, Adolfo Suárez del CDS, i la participació, per primera vegada, dels modestes de EU, a part d'altres grupetxos.

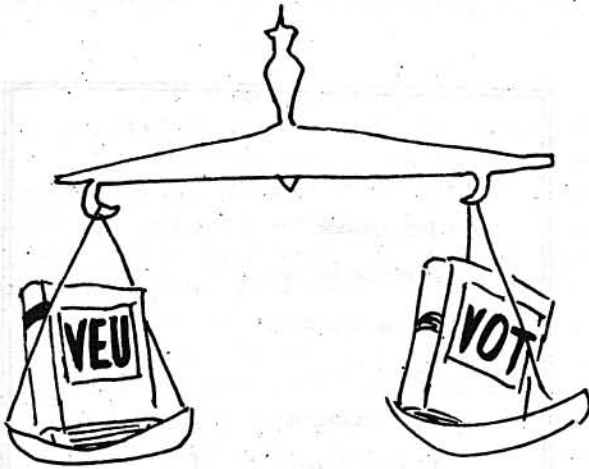
Tots s'esforçaran per obtenir un bon resultat encara que el triomfador, segons tots els experts i les enquestes, serà F.González. L'espectacle està assegurat, sobretot per la televisió, que aprofitarà per a col·locar les més enginyoses propagandes. Tots intentaran munyir càmera al màxim i cuidaran fins al mínim detall les intervencions. Recordem que es tracta de la principal competició a nivell d'Estat per a polítics professionals.

Els aspirants, igual que cada quatre anys, es preocuparan per nosaltres i ens prometran la seva ajuda; arribats a la meta ens oblidaran i nosaltres ens oblidarem d'ells. I és que la vida continua.

Aquesta vegada, la carrera electoral està mancada de l'al·licient d'altres curses i el Patronat d'Apostes Mútues Político Benèfiques no espera recaptar gaires diners ni donar premis mil·lionaris. I és que la superioritat del favorit, recolzat per un equip en el que no hi manquen gregaris de luxe, és molta com per deixar-se sorprendre per uns rivals que arriben a la carrera o bé passats o bé mancats de forma. No oblidem que l'equip de González té el gran avantatge d'elegir la data de la cursa.

Els medis informatius intentaran encalenticir l'ambient donant continuada informació sobre els polítics, per tal de provocar reaccions passionals, i d'altres de puerils, entre el públic, mirant de motivar-los perquè acudeixin als col·legis electorals. Tanmateix, any per any, són més els qui pensen que l'excés de notícies polítiques ambafa i empallega.

Les eleccions són una petita festa i no queda ciutat, poble, barriada, fira ni mercat que no sigui visitat pels polítics. Després, passat el 22, retornarem a la normalitat.

Amb aquest títol començam avui una nova secció.

Volem que sigui una finestra oberta al poble i per al poble.

Aquest espai, però, no serà possible sense la col.laboració de tots els que ens llegiu.

Volem que la gent doni la seva opinió damunt temes que pensam interessin a tots.

Exercir el dret de votar, cada quatre anys, està molt bé, però també hem d'aprendre d'anar exercint el dret d'opinar. Vot sí, però també veu. És a dir VEU I VOT. Creim que la participació ciutadana és molt important i és entre tots que hem d'anar prenguent consciència d'allò que ens manca... o d'allò que ens sobra per aconseguir un poble més acollidor, més net, més adosat, més poble en una paraula.

I per començar hem pensat fer unes preguntes sobre un aspecte que hem tractat diferents vegades des de "Cap Vermell" i que també hem sentit comentar moltes vegades pel carrer. FA FALTA UNA PLAÇA? Com que pensam que val la pena parlar-ne, anirem demanant fins que estiguem cansats de preguntar o vosaltres de contestar. Demanam a totes aquelles persones que vulguin donar l'opinió sobre aquest assumpte o en vulguin suggerir d'altres, facin de veure qualsevol col.laborador de "Cap Vermell", que vos estarem molt agraïts.

Però abans d'encetar les preguntes i a propòsit del mateix tema volem dirigir una

CARTA OBERTA AL BATLE

Benvolgut Sr. Batle:

Fa poc, a una rotllada de gent, va sortir el tema (una vegada més) de la manca de, al menys, una plaça ajardinada a Capdepera.

Com sempre que surt un tema d'aquests, hi va haver comentaris per a tots els gusts. N'hi

va haver un que ens cridà l'atenció: "Si el poble no té una plaça és perquè no l'ha demanada. Si ho hagüés fet, estic segur que ja l'hauria aconseguida". Qualsevol polític en el poder, en aquell moment hauria dit el mateix.

Nosaltres creïem que això de la "plaça" era un problema prou conegut per tots, però pensant-ho bé, pentura és veritat que ningú mai s'ha adreçat a l'Ajuntament exposant-li lo contents que estariem, pensam que gairebé tots els gabellins, de poder arribar a aconseguir una plaça ajardinada on s'hi pugui estar tranquil.lament i sense que els cotxes estorbin. I si és cert que tota iniciativa per comptar en el poble amb racons més acollidors, ens agradaria a tots, creim que en aquest cas seria, sobretot, una millora important per a la gent major que, en aquests moments, no té on poder anar a passar un poc el temps donant quatre passes i esplaiant-se la vista.

Tenquent en compte que ara mateix el poble no disposa de cap plaça, tota vegada que les tres petites places que hi ha es destinen a aparcaments, el que demanariem és que ara mateix, ja, es destini al menys una de les tres places que tenim a allò que hauria d'ésser segons el rètol que duu: PLAÇA.

Opinam que no seria molt difícil ni tampoc molt costós, tenguem com a referència els setanta milions que es pensen gastar a la Plaça dels Pins -i això no ho deim com a crítica sinó, senzillament, per a donar una xifra orientativa- acondicionar una de les dites places i fer-ne un lloc més agradable per a tots i que, sens dubte, fa molts d'anys s'hauria d'haver fet.

Després creim que l'Ajuntament s'ha de plantejar la necessitat de projectar ara el que a llarg termini ha d'ésser la plaça gran i ben feta que realment el poble necessita. S'ha de cercar bé el lloc, perquè certament és difícil, i en haver elegit, s'ha de contemplar el projecte damunt les Normes Subsidiàries (o Pla General) perquè quedi com a lloc reservat per a futur espai públic.

Estam convençuts de que en el poble és molta la gent que pensa el mateix. Nosaltres anirem polsant aquesta opinió i l'anirem publicant per tal que n'estiguen al corrent i esperant que sigui cert allà que deiem al principi de que "si el poble ho demana ho aconseguirà".

Mentrestant el saludam cordialment.

CAP VERMELL

.....

(passa a la pàgina següent)

Les preguntes que plantejam des d'aquesta secció "VEU I VOT", sobre el tema de les places del poble, son les següents:

- ¿CREU NECESSARI DESTINAR UNA DE LES PLACES DE CAPDEPERA A LA FUNCIÓ QUE LI HAURIA D'ESSER PRÒPIA, PEATONITZANT-LA I AJARDINANT-LA?
- ¿QUINA CREU QUE ÉS LA MÉS INDICADA?
- DE CARA A UNA FUTURA GRAN PLAÇA DEL POBLE, ¿QUIN LLOC CREU EL MÉS ADIENT PER A LA SEVA UBICACIÓ?

GABRIEL FLAQUER, industrial

- 1.- Un sobre-necessari, perquè necessari és poc.
- 2.- Tancar la plaça de l'Orient.
- 3.- Una plaça ben feta no es pot fer de sobte. S'ha de projectar ara per fer a llarg termini, s'ha de cercar el lloc, si importa s'ha d'expropiar procurant que els perjudicis que se donin siguin mínims. Potser la illeta entre l'Ajuntament i Sa Creu seria un lloc que estaria molt bé, fins i tot el desnivell que hi ha entre el carrer Nou i la plaça de l'Ajuntament permetria un gran aparcament amb entrada pel carrer Principal. Pensant-hi bé es poden trobar altres llocs molt bons i pel temps que hem estat sense cap plaça no ens vendrien gens malament dues.

LLORENÇ ALZINA, botiguer

- 1.- Sí, fa falta una plaça ajardinada, no una plaça de ciment que ja n'hi ha massa.
- 2.- En aquest moment acondicionaria la de l'Ajuntament.
- 3.- El solar de Ca'n Gabriel, si hi afegim Ca'n Patilla, crec que quedaria molt bé.

SEBASTIANA ADROVER, pensionista

- 1.- És ben necessari. No hi cap poble que n'hi hagi.
- 2.- La plaça de l'Orient.
- 3.- El solar de Ca'n Gabriel.

HEM FET AQUEST NÚMERO:

Joan Nebot
 Mari-Germa Melis
 Joana Colom
 Maria Vives
 Pep Terrassa
 Llucià Sirer
 Mª Antònia Nadal
 Jaume Fuster
 Coloma Mayol
 Manuel López
 Bàrbara Flaquer
 Ani Muñoz
 Pere Cortada

BOLLETÍ DE L'OBRA CULTURAL BALEAR

Capdepera-Cala Rajada

MAIG 1986

Carrer d'es Port, 43
 Capdepera

Depòsit Legal: P.M. 497/80

Imprimeix:
 APÓSTOL Y CIVILIZADOR, Petra.

Els articles publicats en aquesta revista expressen únicament l'opinió dels seus autors.

ARENA El mes de setembre de 1982 denunciàvem l'atemptat que contra les dunes de Cala Mesquida s'estava duquent a terme. Altres veus s'aixecaren també, i entre una cosa i l'altre se pogué aturar l'endemera. Pensàvem que aquell era un capítol definitivament tancat i que mai més ens hauríem de preocupar de l'arena de Sa Mesquida. Però no, no ha estat així. Altre cop les màquines han començat a fer malbé un paratge que, per les seves característiques, mereixeria una total protecció. ¿Qui dóna permís per aquest tipus d'obres? ¿Per què? ¿Fins quan?

G.O.B. També s'ha preocupat de l'assumpte la nova delegació local del G.O.B., recentment constituïda, tal i com anunciàvem des de Cap Vermell fa uns mesos. A través d'un comunicat enviat als medis informatius, aquest grup ecologista també ha denunciat l'extracció d'arena de Sa Mesquida. Un comunicat que, no sabem per què, no ha arribat a la nostra publicació, quan sempre hem tengut les portes obertes a tot el que han tengut que dir. Com deu ser?

TREN Bé, ja tenim un tren, també. No exactament un tren, sinó aquest succedani que s'està posant de moda per les zones turístiques. Hi ha que reconèixer que l'artefacte està fet amb bon gust però que embossa molt la circulació quan el tràfic és més intens. Tampoc els taxistes ho veuen molt clar.

PLATAFORMA Aquest és el comunicat que hem rebut de la PLATAFORMA PROGRESSISTA DE CAPDEPERA:

"En vista del que s'intueix que serà l'espectre polític que es presentarà a les eleccions municipals del vuitanta-set, un grup de persones preocupades per tal perspectiva ens venim reunint amb la finalitat de fer cos a una candidatura independent, pluralista i d'esquerra progressista.

L'oferta que se'ns faria, de no cristal·litzar el nostre projecte (el qual agrupa a ecopacifistes, comunistes, sindicalistes, socialistes i nacionalistes), seria la d'una dreta ja coneguda i corrupta unida corporativament en la defensa dels seus interessos privats o la de cert grup hegemònic de dubtosa evidència progressista a nivell d'estat i que sempre es queda a mig definir en els assumptes locals.

Vos convidam a participar en el control del vostre municipi d'una forma participativa i raonada en defensa de la cosa pública".

El local de la nova plataforma és el del carrer Centre, 1.

PREMI El jurat que havia de fallar els premis del concurs d'idees per a la reordenació de la Plaça dels Pins de Cala Rajada, va decidir concedir el guardó al projecte presentat sota el lema "Lince" i del que és autor Alberto Noguerol del Rio, amb la col·laboració de Pilar Díez Vázquez, de Barcelona. Com a profans en la matèria hem de confessar que el projecte guanyador no ens va parèixer cap cosa de l'altre món quan visitàrem l'exposició dels treballs presentats. Lo únic que entenguérem d'allò millor és que dur a terme aquest projecte costaria uns setanta milions de pessetes. Nò són berbes!

ASSISTENT... Social. Des del primer de maig l'Ajuntament compta amb un nou tècnic, en aquest cas un assistent social, plaça guanyada mitjançant el corresponent concurs-oposició per Mª Fernanda Aguiló. Li espera molta feina.

VAGA Els dies 7 i 8 de maig, la majoria de mestres dels centres S'Alzinar i S'Auba se sumaren a la vaga convocada a nivell estatal per a protestar contra la nova llei de la carrera docent (o quelcom així). Les vagues de mestres sempre són mal vistes a nivell de carrer, però aquest és un dret constitucional al que tenen dret i que cal acceptar.

VEHICLES Un "Peugeot", un "Visa" y tres "Vespas" són els nous vehicles recentment adquirits per l'Ajuntament per a la Policia Municipal. Motorització a "tope" amb la que esperam que augmenti l'eficàcia dels nostres municipals. Alguns diaris n'han publicat fotos i tot. Nosaltres ens n'hem assabentat a través de tercers, no perquè ens ho hagin fet saber. Ai, les relacions públiques, no són el fort del nostre Ajuntament.

ANIVERSARI Tots coneixeu, perquè haureu vist programes, els actes que el Patronat del Castell ha organitzat amb motiu del III Aniversari de Recuperació. Destaquem el concert del dia 18, a càrrec del cor de cambra "Studium", la conferència del dia 24 amb participació de D. Gabriel Alomar, i la festa que el proper dia 15 de juny tindrà lloc en el recinte emmurallat. Teníem entès que el dia 31 d'aquest mes havien d'actuar la Banda de Música, Coral S'Alzinar, alumnes de piano, etc., però els programes no diuen res de tot això. Se deu haver suspès?

CONGRÉS Amb motiu de la inauguració del II Congrés Internacional de la Llengua Catalana, també Capdepera se sumà als actes i a la Plaça des Sitjar tengué lloc un acte força emotiu en el que s'explicà el sentit de l'esdeveniment i el batle donà el suport municipal. La Banda de Música i la Coral S'Alzinar interpretaren la cançó "Una veu per al món", himne del Congrés.

ELECCIONS El proper mes de juny tendran lloc eleccions generals, com ja sabeu i com deim en el "Portalet". Però no és d'aquestes que volem parlar ara sinó de les de Consells Escolars, celebrades recentment per primera vegada i que a ca nostra donaren el següent resultat:

"S'ALZINAR"

Professors

Daniel Bosch Badenes
Miquel Ferragut Bonet
Dolors Forteza Forteza
Vicenç Bibiloni Sancho
Angela Massanet Llull
Antonio Rodrigo Lera
Francisco Fernández Robles
Concepció Vidal Oliver

Pares

Jeroni Alzina Mayol
Levon Ohanessyan
Bartomeu Puig Pastor
Cipriano Lechón Ramírez
Catalina Genestra Llobera

Alumnes

Jorge Torremocha González
Pedro Torremocha González
Joana Ribot Maimó

"S'AUBA"

Professors

Rafel Nadal Sureda
Isabel Moll Alzamora
Cristina San Juan Díaz
Isabel Magaz Díez

Pares

Felipe Dengra Martínez
Carlos Loshuertos Tous
Jaume Fuster Alzina

Alumnes

Guillem Fuster Barceló
Margalida Fuster Gallego

radiografia a cala rajada

Just davant el Camp Municipal d'Esports de Capdepera, a l'autovia Juan Carlos I, comença el camí-carretera que duu a "Es Carregador", en un tram pràcticament recte, d'un recorregut que sols registre 1'5 quilòmetres.

Idò bé, aquest tros de camí, relativament curt, pot resultar llarg si un decideix passar-lo a peu. Les seves voreres estan plenes d'herbetes i immundícies. Així mateix, moltes pedres caigudes de les velles parets contigües apareixen tirades en la calçada. L'efecte que això causa és depriment.

No he tengut temps d'aclarir si es tracta d'un camí veïnal (Ajuntament), d'una carretera de segon o tercer ordre del M.O.P.U., o pertanyent ja al Consell Insular de Mallorca. Sigui lo que sigui, lo interessant seria que l'Ajuntament urgís de l'organisme competent -si no es tracta, efectivament, del mateix Ajuntament- la realització d'una neteja general d'aquestes voreres del camí-carretera, per a una millor i major circulació viària.

Encara que gairebé tothom estigui motoritzat, s'hauria de tenir present que també hi ha persones a qui agrada donar un tomb pel camp, a peu. I que molts dels turistes que ens visiten surten a passejar pels voltants. Així mateix, és d'esperar que alguna gent (especialment joves) resident a Sa Pedruscada-Es Carregador, es desplaci a peu o en bicicleta fins al lloc on s'està construint el futur Poliesportiu Municipal (avui camp de futbol), en terrenys voltants del camp del C.D. Escolar.

Acabam urgint al Consistori de Capdepera per tal que tracti d'erradicar, amb els mitjans necessaris, aquests obstacles de les voreres del camí, via de lligam entre nuclis importants de població.

I que no és ben necessari fer una bona neteja de voreres per llevar aquesta brutorada, noses i la mala vista que fa?

En futures col.laboracions tractarem, també, d'altres camins d'aquest poble.

JOAN PUJADAS

ASSOCIACIÓ PREMSA FORANA
DE MALLORCA

cultura popular

GOVERN BALEAR

Conselleria d'Educació i Cultura

ES TRENET

Fa cinquanta-vuit anys vaig conèixer per primera vegada la platja de S'Arenal. Era un desert. No hi havia ni camí ni carretera. En aquelles saons Mallorca no coneixia encara la febre de banyar-se a la mar i mancarien molts d'anys per arribar a les massives onades de cares rosses i de cabells daurats que, avui dia afamegats de sol i d'iode, vénen i es tomben damunt les arenes immaculades, per torrar-se talment escaramalans a la planxa. Llavors no. No corriem el perill de esgarronar-nos en aquests paratges tranquils i solitaris. La natura era aquí totalment verge.

Al començament de la platja, si veníeu de Ciutat, hi trobàveu Ca'n Pastilla i a l'altre cap un quern de casetes, que es duia S'Arenal. Ca'n Pastilla tenia una dotzena de cases només, on hi estiuejaven algunes famílies benestants. Però en tot i ésser tan pocs els veïn, els tranvies elèctrics de Ciutat hi descarregaven, tres o quatre voltes al dia, uns escassos pasatgers. A l'altre extrem de la platja, com hem dit, s'hi trobava S'Arenal, de Lluçmajor, que consistia en dues embostes de cases, baixes i senzilles, on alguns llucmajorers hi malpasaven mig estiu, puig que, en arribar Santa Cànida, Sa patrona, havien d'aplegar veles, per anar a la festa i, l'endemà, començar la tasca de la collita de les ametles, de què en són tan rics els llucmajorers.

Hem dit que la platja era llarga i deserta. En tot el seu trajecte hi havia sols tres cases: la primera era Ca'n Rigo, la segona Ca'n Noner, i la tercera... encara no existia! Així de solitari era el nostre paratge. No volem dir amb això que no s'hi ves alguna persona nedant, amb la vestimenta pròpia de l'època, d'una sola peça, que sols deixava al descoobert la meitat dels braços i dels genolls en avall, amb les clàssiques retxes blanques de zebra d'un dit

d'amplària. Amb un poc de bona sort podíeu topar-vos amb alguns pagesos, acabades les meses, eixancats damunt la bístia, que també entrava a l'aigua fins que aquesta li arribava tall la panxa. Que les bísties també tenen dret a rentar-se, al manco una volta a l'any!

Corregueren els anys i l'evolució arribà també a la nostra platja. Els diumenges començaren a veure-s'hi alguns banyistes més, tots de les nostres contrades, que cercaven refrescar la seva còrpora en el rigor de la canícula. Sense esperar ni un minut més, les nostres autoritats, sempre zeloses de l'ordre i el bon nom, programaren, ran de S'Arenal, tres zones ben delimitades, veïnades una de l'altra, per als diferents usuaris de les nostres aigües blaves. La primera es trobava gairabé davant les mateixes cases de S'Arenal, estava reservada al sexe femení. Seguia en direcció cap a Ciutat, la zona on s'havien de banyar els homes. I a continuació venia la tercera, que es destinava... a les bísties! Així de separats els tres grups...!

Per unir les dues "poblacions" indicades, no hi havia encara l'actual carretera ni fins i tot un mal camí, ran de la mar. Amb tot i això, per salvar aquesta distància de cinc quilòmetres, teníem un trenet, d'un sol vagó, però un trenet! Així mateix, si les circumstàncies ho demanaven, li enganxaven un remolc, per dur més gent. El nostre trenet duia un motor de gasolina, que us resplendia dins el cervell i feia tremolar tot el buc. Un dolç i suau tremolor, que us invadia les cames i el cos sencer, per fer més variat el trajecte. A la fi hio agraieu, perquè us llevava la son i així podíeu admirar el paisatge i les postes de sol maravolloses. Era un trenet domèstic, pacífic i sense pretensions, que amb greu dificultat mai sobrepassava els quaranta per hora, malgrat que els majors d'edat creguessin que aquella velocitat vertiginosa era ben temerària, puig corrien el perill de sortir-nos dels rails o esclafar-nos contra les primeres cases de S'Arenal o Ca'n Pastilla. Els estudiants maliciosament li deien "Sa Porcelleta". Era un trenet familiar on cada dia

us hi trobàveu amb les mateixes cares. I com que ningú mai tenia presses, ni d'anada ni de venguda, era ben comprensible que esperàssim a que hi fóssim tots, perquè tots teníem dret a anar a Ciutat.

D'aquesta manera el nostre trenet feia i desfeia el camí, que hi ha d'aquí a Ca'n Pastilla, i de Ca'n Pastilla a aquí, tres voltes al dia. Perquè vegeu si era familiar us diré que el conductor es prenia el dret desiriara d'aturar la maquinària, per botar i arribar fins a l'aigua, d'on arplegava uns quants de tions o de branques, que el temporal havia tirat damunt l'arena. Ell necessitava llenya per encendre el foc per fer el sopar o per escalfar-se les vetlades d'hivern. En feia un feix, el fermava i, a peu segur i amb parsimònia patriarcal, retornava al vagó. La

col·locava on manco estorbàs al passatge. I llavors, a tot gas, per rescabalar el temps perdut, tornàvem a partir.

A dos llocs distints del trajecte, les vies es duplicaven. Preníem la de la dreta, esperant que arribàs l'altre trenet, que havia de venir per la mateixa línia i que tant es podia torbar un quart com mitja hora.

Quin temps, aquell, i com ha canviat, S'Arenal els darrers anys!

Joan Llabrés i Ramis
Revista "S'Arenal"

- INFORME -

LA PROBLEMÀTICA DE L'AIGUA DINS EL MUNICIPI DE CAPDEPERA

VII. LA CONCA DEL TORRENT DE CANYAMEL

1.- Aspectes geogràfics.

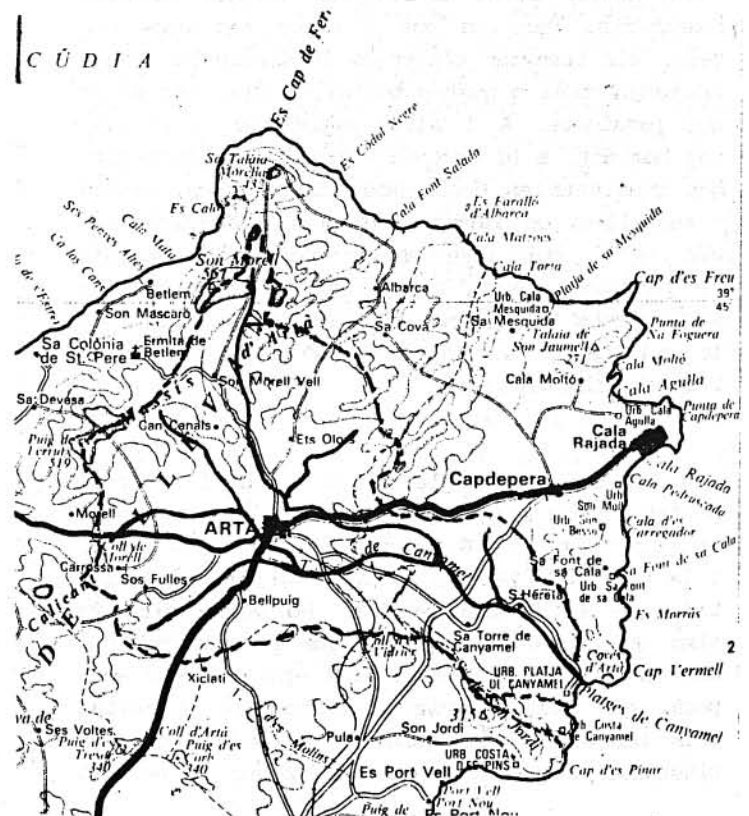
La conca més important de la zona sud-est de l'illa de Mallorca és la del torrent de Canyamel; comprèn una part dels termes municipals d'Artà i Capdepera.

A més a més de la superfície, cal tenir en compte, per conèixer una mica la seva complexitat, el règim de precipitacions que l'alimenta i la constitució del subsòl.

Les dates obtingudes referides a l'extensió de la conca varien segons les fonts; així, si recollim la informació que ens aporta D. Guillem Colom, la superfície és de 139 qm²; en canvi, segons el Servell Hidràulic de les Illes, aquesta és, tan sols, de 80 qm². Me pens que la segona dada s'ajusta més a la realitat.

La conca de recepció d'aigües pertany al municipi d'Artà. Una xerxa de torrenteres recull les importants precipitacions que se produeixen en el massís d'Artà, entre el Coll de Morell i l'Atalaia Freda, aprop de la punta de Farrutx. Aquestes aigües, quan corren per dins les valls i comellans, formen dos torrents. El poble d'Artà queda enmig; el que passa vora el camp de futbol s'anomena torrent Millac.

Una vegada dins el terme de Capdepera, un poc abans del pont d'Es Baladre, els dos torrents s'ajunten; és a partir d'aquí que formen el torrent de Canyamel.

2.- El caudal.

La precipitació mitja, segons D. Guillem Colom, és de 589 litres per metre quadrat.

Un règim acceptable de pluges a una conca no és una condició suficient com per garantir un acceptable règim de caudals; és necessari que el subsòl ho permeti. Per explicar el funcionament de la conca són imprencindibles, doncs, uns coneixements geològics.

Les dates dels caudals que corren pel llit del torrent de Canyamel sols són conegudes a partir de l'any 1977; és llavors quan al llarg del torrent se construeixen unes estacions per a recollir dades i conèixer el règim de caudals. Les dades que us oferesc se recolliren a l'estació que hi ha just devora el pont de la carretera de Son Servera. Vet aquí les dades:

Any 1977-78	8'00 Hm ³
" 1978-79	5'08 "
" 1979-80	21'88 "
" 1980-81	7'47 "
" 1981-82	2'22 "
" 1982-83	1'17 "
" 1983-84	0'01 "

Relacion els anys de dos en dos perquè l'any hidràulic, així com l'any meteorològic, comença

dia 1 d'octubre i acaba el 30 de setembre.

Comparant les dades observam el caràcter irregular del règim de caudals. A l'any 1979-80, l'estació va registrar un caudal dues-mil vegades més fort que a l'any 1983-84.

El volum d'aigua que s'aboca a la mar i es perd, és bastant considerable. Cala Rajada, a l'any 1984, tan sols va consumir 0'366 Hm³. ¿És aprofitable una part d'aquesta aigua que es perd? ¿És possible, de qualche manera, regular els caudals? Conèixer la distribució dels caudals al llarg de l'any pot ésser interessant.

	Juliol	Agost
Any 1977-78	0'106 Hm ³	0'049 Hm ³
" 1978-79	0'053 "	0'035 "
" 1979-80	0'301 "	0'196 "
" 1980-81	0'180 "	0'127 "
" 1981-82	0'005 "	0'003 "
" 1982-83	0'000 "	0'000 "
" 1983-84	0'000 "	0'001 "

Un període de 7 anys és un espai de temps molt curt per fer una anàlisi. Si comparam aquestes dades amb els 0'061 Hm³ que es consumiren a Cala Rajada durant el mes d'agost de 1984, comprovam que alguns anys el torrent ens garantiria el consum.

PEP TERRASSA

ANÁLISIS CLÍNICO

"El agua de la gruta de Lourdes es limpiísima, inodora, sin sabor apreciable; su peso específico es aproximadamente igual al del agua destilada.

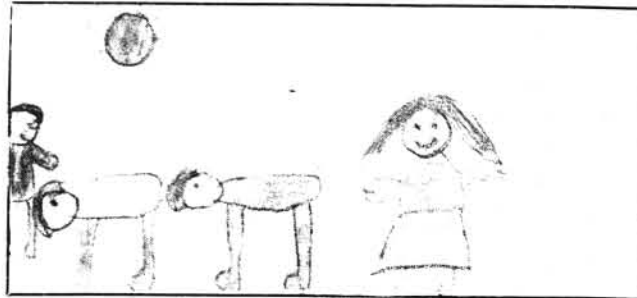
Contiene:

- 1º. Cloruro de sodio, calcio y magnesio, en abundancia.
- 2º. Carbonato de calcio y de magnesio.
- 3º. Silicato de calcio y de alúmina.
- 4º. Óxido de hierro.
- 5º. Sulfato de sodio.
- 6º. Fosfato: indicios.
- 7º. Materia orgánica.

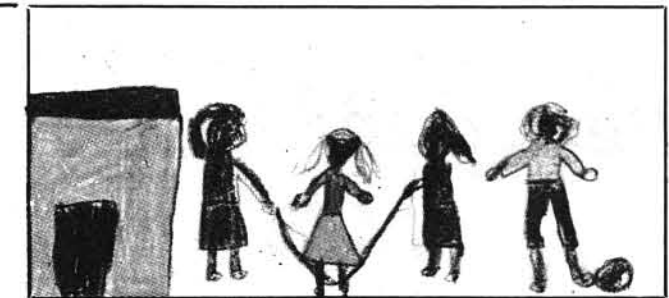
Hemos comprobado la ausencia absoluta de sulfato de calcio o selenita, lo que confiere al agua propiedades de ligereza y fácil digestión, útiles en la economía animal para el equilibrio de las funciones vitales.

Considerando en su conjunto las cualidades de las substancias que entran en la composición, no creemos exagerar al decir que la ciencia médica no tardará tal vez, en reconocer al agua analizada virtudes curativas especiales, incluyéndolas en el número de las que constituyen ya la riqueza mineral de nuestra región".

Firmado: LATOUR
Farmacéutico en Trie.

Per pròxims i quotidians, hi ha aspectes de l'esdevenir del poble que ens passen desapercebuts. Aspectes als que ens hem anat habituant i sense els quals la nostra convivència seria més difícil. Aquest és el cas de les guarderies infantils, un servei públic absolutament imprescindible en aquests moments, i no sempre prou conegut. És per això que duim a les nostres pàgines a CONCEPCIÓN MARTÍNEZ NAVARRO, Directora de la Guarderia Municipal de Capdepera, i a Sor MIQUELA OLLERS, responsable de la Guarderia "Sant Antoni de Pàdua" de Cala Rajada. A través del diàleg intentarem conèixer millor com funciona una guarderia.

QUANTS DE NINS TENEN?

CAPDEPERA.- Una mitja de 40 a 45 al.lots.

CALA RAJADA.- 120 en total, 60 en règim de mitja pensió i 60 externs; feim dues tandes de pati i menjador.

DES DE QUINA EDAT ELS ADMETEU?

CAPDEPERA.- Poden dur-los des d'un any fins a set. Els nins en edat escolar no els admetem fins que no acaba el curs escolar.

CALA RAJADA.- A partir d'un any fins als cinc, però la majoria tenen d'un a quatre anys.

QUINS HORARIS REGEIXEN

CAPDEPERA.- De les 7 de matí a les 5 del capvespre. Ens adaptam als horaris de les mares que surten de feina. Tenen llibertat per dur-los a les hores que volen i també per venir a cercar-los. També poden dur nins dies solts.

CALA RAJADA.- De les 7 del matí fins a les 6 de l'horabaixa. Els externs se'n van a les 12 i poden tornar a les 4.

TENEN OBERT DURANT TOT L'ANY?

CAPDEPERA.- Tenim la Guarderia oberta de primer d'abril al darrer d'octubre. No la tenim oberta tot l'any per insuficiència de nins.

CALA RAJADA.- De primer d'abril a final d'octubre amb els horaris que he dit abans. Els mesos de novembre fins a març només tenim obert els dematins de 9 a 1, ja que no hi ha menjador i els infants són molt petits i després de menjar se dormen, i com que les mares no fan feina és millor que estiguin amb elles.

QUIN PERSONAL SE N'OCUPA?

CAPDEPERA.- Som tres dones fixes i dues d'eventuals. Les fixes són Eloisa Cano, Purificación Esteve i jo mateixa. Les eventuals són Araceli Domingo i Isabel Asensio.

CALA RAJADA.- Tres monges i tres al.lotes seglars treballen directament amb els nins, i altres dues monges fan feina dins la cuina, neteja, etc.

QUIN PREU SE PAGA PER NIN?

CAPDEPERA.- Són 5.200 pessetes mensuals, sense menjar, lo que surt a 173 pessetes diàries; amb menjador són 8.200 pessetes mensuals, o sigui, 273 pessetes diàries.

CALA RAJADA.- Els externs paguen 2.500 pessetes mensuals i els de mitja pensió 6.500 pessetes. Quan hi ha germans es fa un descompte. També hi ha un grup que no paga.

AMB AQUESTES QUANTITATS COBRIU ELS COSTOS?

CAPDEPERA.- No, no cobrim costos.

CALA RAJADA.- Entre nòmnes del personal i seguretat social, material didàctic, jocs educatius-recreatius, aigua, calefacció, neteja, alimentació, electricitat, reparacions, etc., si les monges cobràssim com les al.lotes que tenim no bastarien les quotes dels nins.

COM COBRIU EL DÈFICIT? QUINES AJUDES REBEU?

CAPDEPERA.- L'Ajuntament paga la diferència que hi ha entre lo que paguen els nins i lo que costa realment. Cada mes presentam a l'Ajuntament el número d'al.lots que tenim i segons aquest número ens donen els doblers que necessitam. L'any passat això va suposar un milió i mig de pessetes, aproximadament. També demanam ajuda al Consell i si arriba qualche cosa invertim els doblers en millores per a la Guarderia, com poden ser cuina, mobiliaria, etc.

CALA RAJADA.- Rebem una petita ajuda de la Conselleria de Sanitat. L'any passat ens donaren 200.000 pessetes, que repartides per 120 nins suposen unes 1.500 pessetes per cada un. Enguany encara no hem rebut res.

PENSAU QUE AQUESTES GUARDERIES COMPLEIXEN UNA FUNCIO SOCIAL?

CAPDEPERA.- Crec que sí. Donam atenció als nins, alimentació, atenció higiènica... Les mares van a fer feina tranquil·les perquè saben que els nins estan ben atesos.

CALA RAJADA.- Crec que sí ja que a Cala Rajada no n'hi ha d'altra i així se facilita que els pares puguin fer feina. A més, la Guarderia no està posada amb un fi lucratiu. Per fer negoci no posaríem una guarderia, el seu fi és donar un servei.

Per què?

PER QUÈ s'enduen arena de Sa Mesquida?
 PER QUÈ l'Ajuntament no ho atura?
 PER QUÈ hi tantes aceres fetes malbé i no s'ar
 reglen?
 PER QUÈ seguim insistint, si no ens escolten?

DUTRANT EL MES D'ABRIL...

Han nascut:

Joana Quiles Rubi,
 de Luis i Isabel de los Angeles
 Antoni Ferrer Garcia,
 de Bartomeu i Rosario
 Angel Duran Marquez,
 de Francisco i Encarnación
 Miquel Angel Campos Sirer,
 de Miquel i Margalida

S'han casat:

Manuel Alcalde Sierra
 amb Mª Virginia Guevara Cabrera.
 Rafael Paez Godril
 amb Mª José Ramos Dos Santos.
 Francisco Javier Grados Ruiz
 amb Pilar Gil Garzon.

Han mort:

Francesc Gayà Gelabert
 Antoni Juan Genovard
 Catalina Sirer Vives
 Ulrich Sukale
 Maria Riera Lliteras
 Joan Juan Barceló

sida & soda

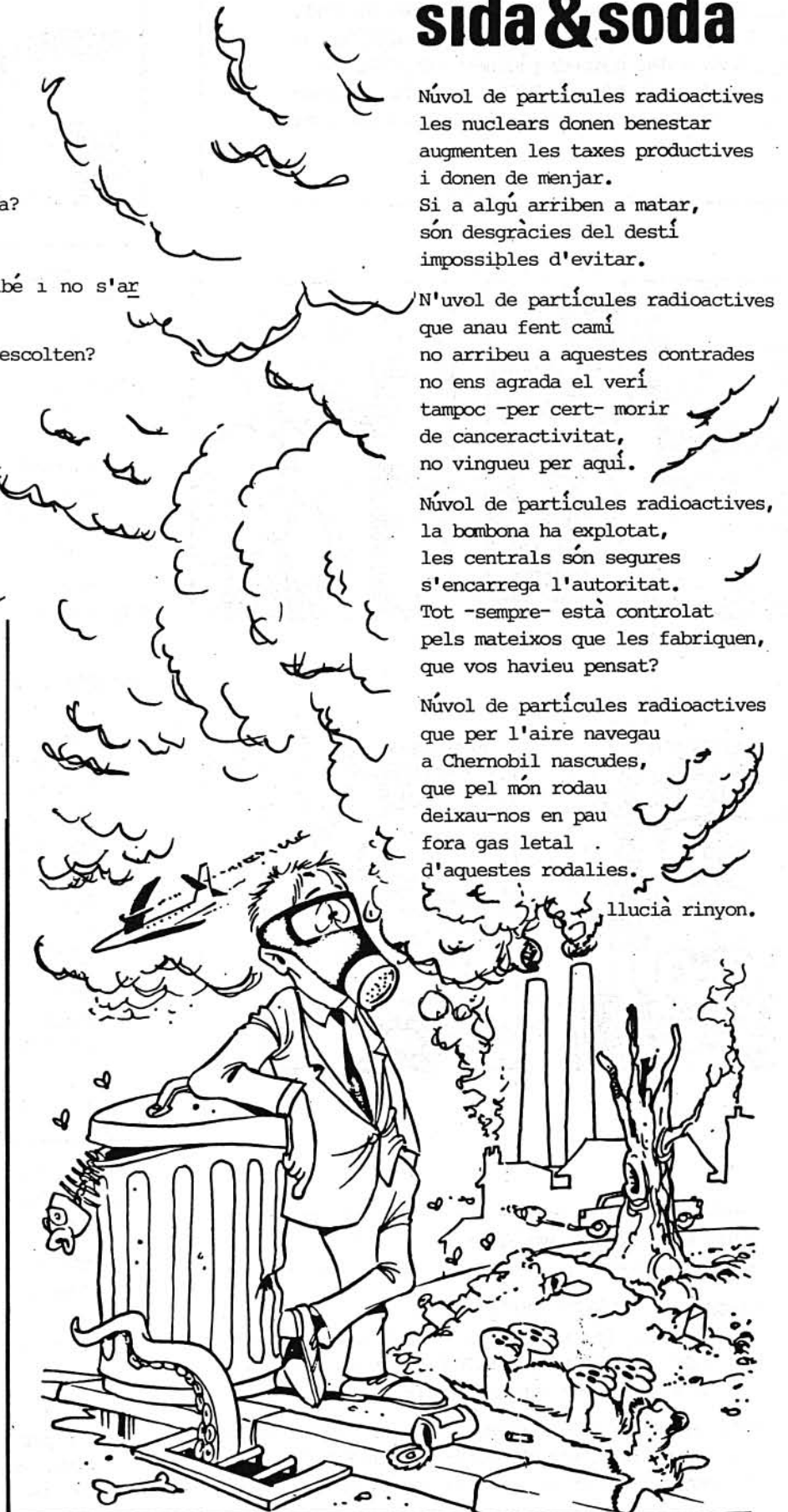
Núvol de partícules radioactives
 les nuclears donen benestar
 augmenten les taxes productives
 i donen de menjar.
 Si a algú arriben a matar,
 són desgràcies del destí
 impossibles d'evitar.

N'uvol de partícules radioactives
 que anau fent camí
 no arriben a aquestes contrades
 no ens agrada el verí
 tampoc -per cert- morir
 de canceractivitat,
 no vingueu per aquí.

Núvol de partícules radioactives,
 la bombona ha explotat,
 les centrals són segures
 s'encarrega l'autoritat.
 Tot -sempre- està controlat
 pels mateixos que les fabriquen,
 que vos havieu pensat?

Núvol de partícules radioactives
 que per l'aire naveguen
 a Chernobil nascudes,
 que pel món rodau
 deixau-nos en pau
 fora gas letal
 d'aquestes rodalies.

llucià rinyon.

TERCERA BAULA

Vos recordau, meste Miquel, d'aquell dia que vos donaren la nova del naixement d'en Joan? Ereu al treball, a la drassana de Na Ferredura, com tots els dies. Acabàveu d'acoblar la roda de proa a la fusta de la quilla d'aquell vaixell que duria el nom de "Cala Gat". El vostre cunyat, en Toniet, baixà del poble per dir-vos que na Catarina, la vostra esposa, havia infantat el vostre primer fill. Vos emociàreu -ho Recordau?- i sentíreu com un nus a la gola i els ulls se vos entelaren. Vos aferraàreu a una quaderna i ploràreu, ploràreu com un infant. Un plor llarg i silenciós. No vos en podíeu avenir. Hi ha coses, mestre Miquel, que calen endins. Vos i na Catarina havíeu fet Pasqua abans del Ram, i de cop, gairebé acabats de casar, ja éreu pares. No, no vos en podíeu avenir que d'aquell esbarjo robat a la marjada de les figueres de moro, esdevengués un fill. Deixàreu la feina i pujàreu al poble més que caminar corríeu- i devers la corba d'en Jeroni Climent ja no podíeu trencar alè. I encara seguíeu plorant. Treguéreu forces de flaquesa i pujàreu cap a ca vostra. En entrar a la cambra, quin tremolor, mestre Miquel! No sabíeu com encetar conversa, de tan emocionat. Ho recordau, encara que hagin passat tants d'anys? La vostra dona al llit i, ben ajaçat vora d'ella, l'infantó ben adormit. Llavors si que ploràreu, sanglotant. I, gairebé sense parar, ploràreu tres dies i tres nits.

Vos i na Catarina vos coneguéreu un dia de l'Angel, a la pancaritat, sota els pins gegantins de les verges, allà a la platja de Sa Gola. Vos, que éreu mol donat a fer ostentacions de bravesa, vos entullaren en pujar fins al forcat d'un d'aquells pins altíssims, de ramatge atapeït i espès, de soca gruixada, que no bastaven dos homes per enbraonar-la. Els amics vos encorajaren a crits. Vos aferràreu a l'arbre, l'escorça era aspra, crivellada. Prest es feu una rotllana de gent entorn del pi. La pujada era lenta, difícil. Calia aferrar-se força, amb els peus, els genolls, els dits, amb tot el cos. Totes les mirades estaren fixes en vos. Se discutia sobre la dificultat i el risc de l'ascensió. L'al.lotada trespava per la pineda, bullanguera i capgrinosa. Això son ganes de bravejar, va dir un. Ni bravegera ni xeremies, contestà un altre, que els té ben posats, això és.

I vos, cap a munt, mestre Miquel, a demostrar la vostra homenia. La vostra condició de mascle agoserat. A mida que l'ascensió es feia més penosa

a causa de l'esforç i el cansament, creixia l'interès per la pujada. Hi havia qui posava missions i feia apostes. Per fi embaunareu el forcat i la gent ho celebrà amb una forta escomesa. I miràreu cap a baix, ho recordau?. Jo crec que si. Hi ha coses que no s'obliden mai. De tota la munió de gent no véreu ningú, solament els ulls de na Catarina que vos miraven embadalits. El cor vos va fer una cucavela i sentíreu com la sang s'esvalotava i regruixar-se dins vos un sentiment nou i desconegut. Durant tot el dia no desixàreu de mirar-vos, un a l'altre, d'enfora i en silenci, encara que esmerçaveu esforços per empeltar conversa. No trobàreu l'ocasió, no sabíeu com provocar la circumstància oportuna per parlar-li. Estàveu com encogit d'ànim, apocat, cohibit. On era, mestre Miquel, la vostra bravesa de mascle agoserat? Tota la vostra homenia havia claudicat davant el suggeriment dels ulls d'una dona. Emperò, a l'hora de marxar, quan tot déu junyia les bèsties als carros i la gent es desitjava sort en l'escomesa i es comiadaven fins l'any vinent i tots traspuaven el goig i el cansament de la diada, na Catarina, llosquejant arran de vos, dissimuladament, com per un descuit, vos refregà la mà per la vostra mà. El refrec fou enllepolidor. L'ardència d'aquella mà -eh, mestre Miquel?-, vos omplí de calentura i tota la nit la duquéreu encastada dins el cos. I pensàreu que havíeu estat un covard i que de res servia la voga inútil de la vostra bravejera.

Na Catarina i vos redolàreu per llocs diferents i trigàreu força temps a coincidir en un mateix indret. I vos trobàreu el dia de Corpus. El carrer de n'Esparraguera romania tot endomassat. Cossiols ufanosos i branques de pi esponeroses cobrien cunetes i façanes. Suara arreu l'olor a murta i a gessamí. A la cantonada de ca'n Creu de Baix hi havia bastit un altar, on, uns moments al passar la processó, s'hi posava la custòdia, que, sota pal.li, portava el sacerdot. Allí, sense

sebre ben bé com, vos trobàreu al costat de na Catarina. Ara sí vos diguéreu bona tarda, vos miràreu, parlàreu i passejàreu, un vora l'altre, tota la tarda.

Catarina vivia a fora vila i, horabaixa, entre dues fosques, l'acompanyàreu a ca seva. Dins el camí solitari l'abraçàreu i ella s'arrecerà plaent dins els vostres braços. La besàreu llargament mentre la sang vos batia els polsos fortament. La nit de juny esdevenia calenta i un intens perfum a blat madur, a fonoll i a cireres embalsamava l'aire, predisposant els sentits a l'amanyac i a la follia. Els dos éreu colpits per un desig

llargament estovat i estrenàreu el goig de sentir-vos abraçats. Na Catarina vos desembotonà la camisa amb la temptació d'escodrinyar l'encís de la pell nua. Quin goig, mestre Miquel! Quin goig! Vós li descordàreu el gipó i, d'una abrivada, s'alliberaren de l'ajustament de la sarja els dos pits, durs, túrgids, abundosos... La febre d'una calrada vos omplí el cos d'endarrers.

Éreu a la marjada de les figueres de moro. La fosca s'ajocava per tot arreu. Els dos éreu sols. Teníeu vint anys i la vida vos esclafia per tot el cos amb calrades d'ingenuïtat. Improvisàreu un jaç sobre l'herba madura. Sobre la serralada de Sa Costa s'encenien els estels. Com dos déus antics, Na Catarina i vós, mestre Miquel, vos rebolcàreu nus, assaborint amb plenitud la llepolia dels vostres cossos. Teníeu vint anys, vos estimàveu amb tota l'ànima i gaudíeu del so encisador dels picarols de la carn, dins la marjada de les figueres de moro.

Després vengué tot el rebaubeig de l'embaràs.

Avui, passats els anys, seguíu exercint la vostra professió de mestre d'aixa a la drassana de Na Ferradura. Sou imprescindible a l'empresa constructora de vaixells. Ningú com vós maneja l'aixa amb tanta mestria. I per igual l'aixa plana que la de llavorar. Teniu com una mena d'intuïció, com una facultat innata per a muntar la carcanada del buc d'un vaixell. Afaïçonau

la fusta i arquejau les quadernes al punt just per inserir-les en els traus de la quilla. Sou curós i responsable en la feina...

Però aleshores, el pare de na Catarina, home corpulent i mal de tòrçer, no volia entrar en raons i vos acusava d'haver seduït i abusat de la seva filla, per més que ella li jurava i perjurava que havia estat per voluntat pròpia, totalment lliure, i que lliures havíeu estat ambdós d'acceptar. Per fi es vinclà i vos donà el consentiment per a casar-vos.

I vos casàreu, mestre Miquel, a missa primera, a trenc d'auba, que era l'hora de casar-se els que portàveu enquellada la vergonya del pecat, com deia el pare de Catarina.

De l'església anàreu al llit, el llit que havien preparat per a vosaltres. Ere ample, el llit, de capçalera alta i adornada amb volutes cargolades i pilars tornejats. Blana la malfega, tova, enllepolidora. De fil els llençols brodats...

Però malgrat la disposició de les coses, adreçades a fornir major benestar, malgrat les benediccions i el signament de la unió i la legalització per a fornir, fou millor -eh, mestre Miquel?- molt millor, el pecat sobre el jaç d'herba de la marjada de les figueres de moro.

ES XORIC DE SON XONA

El capell d'un savi

Ja torna a picar D. Llorenç, i els turistes tornen a passejar amb les galtes vermelles per les nostres platges. És per aquest sol tan rabiós que el savi s'ha posat ja el capell de palla. I així, de passada, poder oferir un xapeau! a qui me vengui en gana, com me vengui en gana i quan me vengui en gana.

A més, és convenient dur capell per pujar al castell si no voleu agafar una encalentida de servell o insolació de primer grau.

- I com ara venen les festes...

- Festes?

- Oh yes! festes every body in the holidays today.

Deixem els comentaris a part i anem per feina:

 COM SE CÛRA UN ATAC D'INSOLACIÓ

Però com les desgràcies mai venen soles i si us trobau al Castell o a qualsevol altra banda, amb aquell sol que torra el cul a les llebres i devingués una insolació a un company, familiar, o encara que sigui un desconegut, per a vosaltres hi ha un remei ràpid abans d'arribar al metge.

S'agafa a la persona insolada en qüestió, per greu que sigui l'atac que li sobrevingui, i el primer que s'ha de fer és posar una cullerada de sal en una d'aigua clara i anar introduint-la, de gota en gota, pels forats de les orelles. L'efecte es satisfactori i ràpid.

En el cas de que el personatge vos demanàs aigua per beure sou autoritzats a que en begui tota la que vulgui, amb moderació; perquè sempre s'ha dit que l'aigua no fa mal ni es pot negar a ningú.

Val la pena recordar aquest remei perquè tots els sayis més empapats de ciència metereològica d'Europa anuncien per aquest pròxim estiu un calor espatarrant.

 COM BEURE TOT EL VI QUE VULGUIS SENSE
ENGATAR-SE

Antiga comanda perduda dins les tradicions més ancestrals que he pogut trobar i llançar com una flor a tots aquells que vos agradi alçar el colze més del compte i evidentment a tots a quells que es dediquen a comerciar i surtir als primers del preat líquid.

Atenció perquè la solució és senzilla com desconeguda. Sols consisteix en beure tanta d'aigua com de vi es vulgui. I parl de vi com puc parlar de qualsevol altra licor alcohòlic. Proveu-ho i veureu com no agafau la sol.lera ni per casualitat. Ara bé, pixareu com no heu pixat mai en la vida.

Conten que aquest mètode era emprat pels jueus a les celebracions de noces que duraven una setmana, i els romans acolliren el sistema amb molta joia. Fa 2000 anys era un sistema implantat per tot arreu del món civilitzat. I conten que els xuetes ho utilitzaven d'amagat fins fa poc.

 ALGUNES NOTES ACLARIDORES

La curiositat vers el savi va en augment i la gent es demana que si per amunt o si per avall, que si cap a la dreta o cap a l'esquerra...

Doncs no penseu mai que pel fet de no explicar la meua ideologia som apolític. Aquesta paraula no existeix en el vocabulari d'un savi (hi ho dic abans de les eleccions "generals"). El savi sempre pren partit: Heu sentit parlar de la Revolució Divertida? Sabeu qui és Ernest Bloch? No? Idò no sou a la sintonia.

A què ve ara aquest sermó?

Mirau, la gent se n'ha adonat que el domini o control d'aquest article està tenguent grans repercussions ideològiques i político-socio-culturals- econòmico-educatives a Capdepera. I això és cert. Punt.

Però no cregueu que la saviesa és cosa de dos dies i de l'orgull d'una titulació. No. És, com deia al iniciar aquesta secció allà pel setembre passat, cosa de paciència i humilitat. Saber escoltar. Reflexió en veu baixa. Consulta de coixins. Ventura matinera i cant d'albada.

I no passeu ànsia. Arribada l'hora vos contaré com la ciència ha esdevingut determinant a l'hora de modificar costums, hàbits, accions polítiques i d'altres manifestacions personals o col·lectives.

Mentrestant, conformau-vos en seguir i aplicar els consells aquí donats i practicar les obres de misericòrdia que per qualque cosa les va dir Nostre Senyor. Amen!.

I per acabar us deix amb uns passa-temps o esclafa-caps:

- 1.- A una pesseta i mitja la sardina i mitja; quantes pessetes i mitja són set dotzenes de sardines i mitja?
- 2.- En Joan no té cireres i puja, a un cirerer que no té cireres. Però, en baixar, té cireres. Com pot ésser això?
- 3.- Un pa i un altre pa, pa i mig i mig pa, un pa menys un tros i un tros de pa. Quants de pans fan?

CRITICA AL PENSAMENT DE LLUÍS RACIONERO I GRAU

Al pensament de Lluís Racionero hi ha una manca: el despreci radical de l'aplicació pràctica del racionalisme bàrbar, que és l'acció definitiva de la societat tecnocràtica i el seu sentit de desenvolupament. Me referesc a la revolució tecnològica del món, és a dir, a la inferència del poder tecnològic en el destí biològic de la persona i de la natura.

Un mateix medi no pot servir per a diferents finalitats, sobretot quan degut a l'alt cost d'aquest, tan sols pot ser finançat des de les altes esferes de la política econòmica a la metròpoli tecnocràtica del món. Per altra banda, quan el grau d'operativitat tècnica d'aquest medi és tan gran i desorbitat, serveix no mes que per a una finalitat humanament perversa, reaccionària i antiindividualista. Per exemple la ingenieria genètica, com a intitució de la intel·ligència tecnocràtica que és, no pot realitzar una finalitat mística -imaginària (1). No és cert que aniguem cap a una societat sense manca de recursos naturals, si no caviam el nostre estil consumista de vida i no adequam les nostres necessitats socials als ritmes regeneratius i gratuïts de la natura, la qual cosa sí que és possible (2). Les màquines no esdevindran els esclaus per a la realització social d'un humanisme mediterrani, mesurat i equilibrat, perquè serà més barat produir essers humans programats que rebots (3).

Per la ciència ja no pot alliberar-se ningú, perquè fa molt de temps que ha deixat de ser aquell capteniment antidogmàtic i antiinstitucional que fou en el Renaixement. La ciència, per la seva gran especificació de mètodes no pot ser autofinançada, sinó que es mou per subvencions d'instituts estatals i privats, i per això ha d'acomplir el rendiment i la finalitat que li exigeix la intel·ligència tecnocràtica, ha de ser el vehicle del coneixement per a realitzar l'utopia social implícita en la ideologia tecnològica. En la cort del saber humà la ciència ha deixat de ser dama encisadora i ha tornat ramera. La tecnologia es la nova inquisició que va saccejant tot reste d'espontaneïtat vital, de sentit i determinisme còsmics per a sí mateixos, en bé de la intel·ligència tecnocràtica que vol

poder resoldre-ho i millorar-ho to. D'aquest culte mental, on el rite és el capteniment tecnològic individualitzat i Déu o el contingut de la fe es la societat tecnocràtica-centralitzada-sexista-europea-masclista-blanca, en participa Lluís Racionero.

Hem de comprendre que les possibilitats tecnològiques ja anomenades tan sols existeixen dintre d'aquesta societat tecnocràtica, de domini mental per fascinació davant les maravelles del nou món i la seva tècnica. Això és així per moltes hermenèutiques humanistes que en facem de la tecnologia. El perillós, és que es van perdent dia a dia més dimensions humanes:

- La corporalitat humana implicada dintre de la natura, en forma de treball corporal i esplai, que és una conjunció còsmica d'energies compensatòries, en la qual els dos subjectes resten afirmats i equilibrats: natura i persona.
- El sentit mediterrani de destí individual, sotmes a l'absolut, pot ser albirat, però mai conjurat amb rites tenològics.
- La catarsis individual com a moment originari del subversiu.
- El sentit de finalitat còsmica i inconscient, més enllà de tota oferta social, veritable medi per a la vida mística individual.

Mateu Gili i Mercant

(1) Lluís Racionero i Grau. "LA MEDITERRANIA I ELS BARBARS DEL NORD". Editorial Laia. Barcelona 1985 Pag. 148.

(2) Ibidem, pag. 202

(3) Ibidem, pag. 205

Podria començar aquest mes diguent tot lo que pens del TREN, (ja sabeu, el tren que va amb un tractor, que no és un tren, però ho pareix, és a dir, el tren de l'Associació d'Hosteleria, això mateix, si, el tren). Però no ho diré lo que pens. No és de bona criança. En aquest aspecte me confés un sincer admirador de l'educació anglesa en general i de la victoriana en particular. Trob que s'han de conservar les bones maneres i que més val una bona dosi d'hipocresia que no pas una gota d'agresivitat. Així que no diré lo que pens del tren. A nivell personal, me duc d'allò millor amb molts de membres de l'hosteleria local, i no veig jo que ara ens hagin de barellar per un tren que, en el fons, ni ho és un tren. Sols ho pareix. Aleshores, no me demaneu lo que pens del tractor que pareix un tren, que no ho he de dir. A més, els responsables de l'invent estan amb la bava i no he de venir jo, ara, a ficar la pota. A ca nostra ja no diuen que vaig sempre a contrapèl, així que, per aquesta vegada me mos-segaré la llengua i no diré ni una paraula que pugui ferir la sensibilitat dels pares del tren i admiradors en general. Després de tot, a mi que m'importa el tren!

.....

Els companys de Cap Vermell se molestaren un xic perquè no els convidaren a la presentació dels nous vehicles de la P. Municipal i se'n varen assabentar a través de la premsa diària. No saben, els companys, si és que no se va dir a ningú (cosa poc probable, tota vegada que els diaris de Ciutat ho han publicat amb fotos i tot) o si és que s'oblidaren d'ells, o si és que ho feren a posta i no els convidaren perquè no els volien. Si no se va convidar ni se va fer sobre a ningú, idò bé, no hi ha re que dir. Si s'oblidaren de Cap Vermell, mal fet, perquè tampoc hi ha tantes publicacions en aquest poble com per deixar-ne qualcuna a un racó. Si se va fer amb intenció, fantàstic, seria una prova ja irrefutable de que amb els peus i tot se pot comandar. en tot cas, no s'han d'enfadar els companys de Cap Vermell, que no ho paga, ni han d'esperar tampoc explicacions que ningú donarà, puix que ningú es sentirà al.ludit. Són així, ells.

.....

- Crec, Ull de Bou, que són coses del "sherif" nou.
 - No ho crec. En Terròs no es cap colló.
 - D'acord però ja saps que el "sherif" no té massa simpaties per nosaltres els indis. De fet, no vol que ens moguem de la reserva per res.
 - Mira, Cap de Carabassa, si al "sherif" li han regalat un cavall, és cosa seva, i me'n regal jo del cavall i del "sherif".
 - Una mica molest te veig, Ull de Bou.
 - Se'l pot posar per capell al cavall.
 - Sí, sí, un poc molest te trob.
 - Com si en vol comprar deu de cavalls.
 - Ui, ui, més val que no et moguis de la reserva fins que t'hagis calmat.
 - Als indis que han après l'anglès bé que els ho ha dit, lo del cavall.
 - Idò més valdria que també l'aprenuéssim nosaltres.
 - Merda!
-

El Grup Ecologista de Capdepera i Cala Rajada sempre ha tengut les portes de Cap Vermell obertes per a manifestar el seu parers. Parers que, gairebé sempre, nosaltres hem compartit. Ara el Grup és GOB. Són cosa més important. I com que ho són, el primer comunicat public que fan, com a tal GOB, a propòsit de l'arena que se'n duen de Sa Mesquida, el llancen als quatre vents menys al vent de Cap Vermell. Són com la Policia Municipal aquests del GOB. No te dic jo...

.....

El problema, en el fons, és que Cap Vermell és com una busca dins un ull, que no fa més que empenyar. A ca nostra ja m'ho diuen, arribaren que ningú vos podrà veure. No sou com els altres. Més valdria callàsiu. Tenen raó, a ca nostra, pareix que en el lleu hi trobam osso. Jo, com a mostra de que he canviat, aquest mes no dic res del tren. Ni del Patronat del Castell. I això que en tenia ganes.

Dia 23 d'abril, Sant Jordi, es celebra per tot arreu el Dia Mundial del Llibre, en commemoració de la mort de Miguel de Cervantes.

Enguany, a les escoles, a les biblioteques, als carrers de Capdepera i Cala Rajada hi ha hagut ambient de llibre. Gairebé tots els al.lots compraren un llibre. Bell costum que, un cop iniciat, ha de presentar continuïtat!

El Servei Municipal d'Orientació Educativa (SMOE) de Capdepera, amb la col.laboració de la llibreria Embat, realitzà una exposició de llibres infantils i juvenils en català, tant a S'Alzinar com a S'Auba.

També proposà fer un concurs de contes amb el lema "Fes-te el teu llibre". L'acollida ha estat magnífica, meravellosa. Recolzats i motivats en tot moment pel professorat, s'ha aconseguit que els alumnes des de 6 fins a 14 anys realitzassin un esforç a consciència per assolir una obra bella i polida.

Els dibuixos, el text, l'originalitat, la qualitat de redacció, la presentació i l'enquadració eren aspectes a valorar pel jurat a l'hora de premiar els millors. Però la selecció de finalistes no fou possible i el jurat determinà premiar a tots els cursos participants.

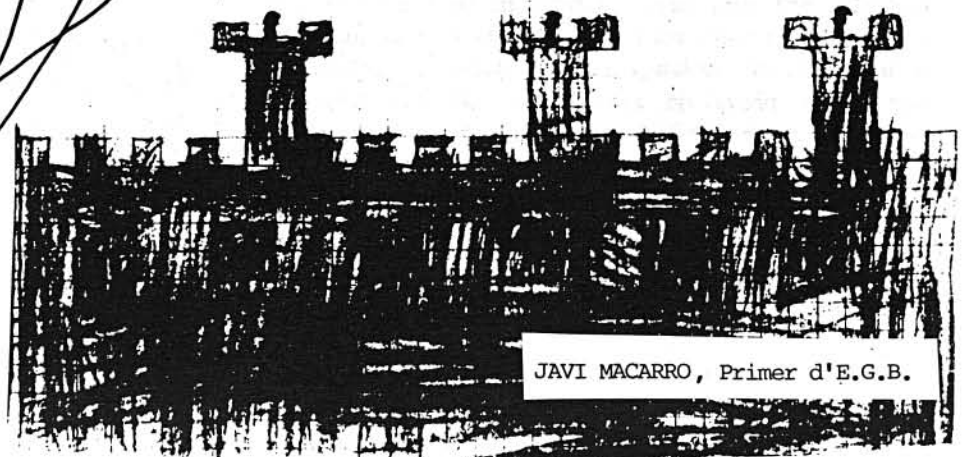
D'acord amb l'espai de que disposem, anirem publicant cada mes alguns dels treballs presentats, encara que absolutament tots mereixerien figurar a les nostres pàgines.

Embat
Libres

La princesa y el principe

ERASE UNA VEZ
una princesa tan hermosa
que dijo el principe cuando
el principe le vio al la princesa
y dijo el principe
quero que me
casare con el
al castillo encantado

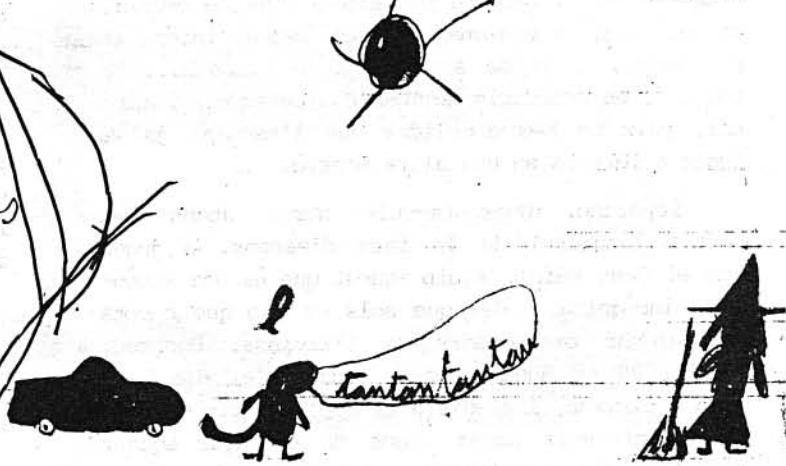
JAVI MACARRO, Primer d'E.G.B.

Las letras

Los letras de los libros querían escaparse de los libros porque estaban cansados de estar en los libros. Así que se escaparon enseguida y se compraron zapatos los letras y letritas y letritos y fueron muy felices.

Isabel Danús
 f a r f l f l f r e f a
 r f a n h l f r
 a f a r f a a

La pantera rosa en el coche
 tanton tanton

La pantera rosa iba en el coche rosa y se paró el coche. Se enamoró de la bruja rosa y encontró un caballo rosa y se fueron con el caballo al castillo rosa y estaba embrujado de las brujas rosas. Huyó con el coche rosa a casa de su mamá rosa y le dió tres tortas rosas y después le dió un yogur rosa y se fue con el coche rosa y se desvió por un camino rosa y se encontró el castillo rosa de la bruja rosa y salió el murciélago rosa. La pantera rosa siembra rosas, luego se va al jardín rosa con un campesino que siembra árboles y luego se va a su casa rosa y ve a su padre fumando su pipa rosa y luego se baña en su bañera rosa.

JOAN BIEL JUAN
 Segon d'E.G.B.

ISABEL DANÚS, Primer d'E.G.B.

L L O C S D E V E N D A :

- Els dos estancs de Capdepera.
- Llibreria L'Orient.
- Llibreria Cala Rajada.
- Llibreria L'Alborada.
- Llibreria Es Mollet.

Escric aquesta crònica quaranta-vuit hores abans de que l'Escolar comenci el tram final de la competició -la lligueta d'ascens- que l'ha de jur a Tercera Divisió o l'ha de deixar, un any més, a Regional. És el tercer intent en poc temps, i ja se sap que a la tercera... En tot cas, es tractaria de TORNAR a categoria nacional, puix no hem d'oblidar que l'Escolar ja va jugar a Tercera en una altra ocasió.

Repetesc. Quaranta-vuit hores abans del partit inaugural de la fase d'ascens, a jugar amb el Sant Rafel, equip aquest que és una autèntica incògnita i del que sols es sap que compta amb alguns ex-jugadors de l'Eivissa. Després, el dia 25 se juga a Porto Cristo, el dia 1 se juga a Eivissa, i el dia 8 se rep al Porto Cristo. I quaranta-vuit hores abans de començar aquest truí trob que, precisament, n'hi ha poc de truí. Potser, el diumenge hi hagi hagut una gentada al futbol, però ara com ara, ni se'n parla, ni tan sols he pogut veure pasquins de propaganda.

En general, aquesta setmana de l'11 al 17 de maig, ha estat una setmana rarenca pel que fa al futbol local. Una setmana de la que ara, en plena competició, no me convé parlar, però de la que parlaré segons com vagin les coses. I és que hi ha hagut acontèixements prou interessants que, un moment donat, podem ajudar a entendre coses que d'altra manera no s'entenarien. Pot pareixer un poc misteriós tot això, però no ho és gens i, repetesc, segons vuré faré, és a dir, ho contaré. Sols un punt vull adelantar: Hi ha coses que no es poden justificar ni amb un ascens. Dit amb altres paraules; un ascens no justifica certes coses.

I ara passem a notícies concretes:

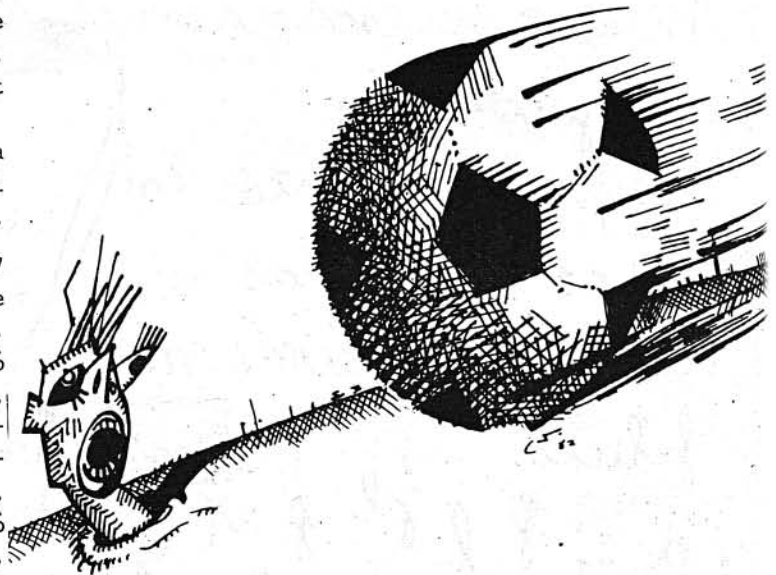
- Els infantils, després d'una segona volta de lliga bastant bona, han jugat el "Torneo Presidente" -o així-, de mala gana i han fet el paper magre, empatant un sol partit i perdent els altres.

- Els juvenils ja comencen a perfilar l'equip de cara a l'any que ve. En T. Pascual, l'actual preparador me va dir un dia que els mirava jo entrenar: Estàs veient els futurs campions. I jo m'ho vaig creure; esper que en Tomeu els retornarà a Primera Regional.

- Els alevins, que han jugat una lliga sensacional, pareixien haver perdut tota la força en la fase final del Campionat de Mallorca, sobretot amb motiu de l'exclusió d'en Pedro Pascual. De totes maneres han quedat massa bé.

- Parlant d'en Pedro Pascual, pareix que podria seguir les passes d'en Toni Prats i jugara al pròxim campionat amb el CIDE. Aquests col·legis privats es queixen de les subvencions de l'Estat, però doblers no pareix que els n'hi manquin.

- En Toni Prats ha tengut mig Capdepera aferrat als televisors amb motiu de la seva participació en l'equip de Balears que ha jugat el torneig "objetivo 92". El que no sabia jo, a l'hora d'escriure aquest apartat, és si quedaren campions o sub-campions.

- Encara que això pugui pareixer un contrastit, l'equip senior de basquet, segons el meu criteri, ha desenrotllat els millors moments del seu joc durant els "play-off" finals, quan ha perdut gairebé tots els partits (tots fins dia 15.05.86).

- a la fi han començat, (ja era hora) les obres de la pista poliesportiva i de la tribuna coberta del camp de futbol. Pel que fa a la tribuna, consideren alguns aficionats amb els que he parlat, que quedarà molt distanciada del terreny de joc, degut a la pista d'atletisme que hi ha d'haver entre i entre. Jo crec que és millor així, al manco fuig la temptació de pegar una grapada al "linier".

- Quan se'n va anar a estudiar a Barcelona vaig llamentar la seva baixa. Ara que ha tornat al primer equip, me felicito de seu retorn. Me referesc a M.A. Flaquer, un jugador que, ho he dit sempre, és més que aprofitable.